

ΟΙ ΤΡΙΗΜΕΡΟΙ ΕΟΡΤΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ

Από Παρασκευής, 4^{ης} /17^{ης} Έως και 6^{ης}/19^{ης} Δεκεμβρίου 2021, έλαβον χώραν οί τριήμεροι έορτασμοί τής μνήμης τοῦ όσίου Πατρός ήμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τοῦ όσίου Πατρός ήμῶν Σάββα τοῦ ήγιασμένου και τοῦ έν άγίοις Πατρός ήμῶν Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τής Λυκίας εις τήν Ἱεράν Λαύραν τοῦ Ὁσίου Σάββα, εύρισκομένην εις τήν ἔρημον τής Ἰουδαίας εις τήν ὄχθην τοῦ Χειμάρρου τῶν Κέδρων, δεξιά τῷ κατερχομένῳ εις τήν Νεκράν θάλασσαν.

Τήν Λαύραν ταύτην ίδρυσεν ὁ άγιος Σάββας έλθών έκ Καππαδοκίας εις τήν Αγίαν Γῆν τό 456 και μαθητεύσας πρότερον επί πολλά ἔτη παρά τῷ Μεγάλῳ Εὐθυμίῳ και τῷ συνασκητῇ αὐτοῦ άγίῳ Θεοκτίστῳ. Ἐκ τής Λαύρας ταύτης ὀρμώμενος ὁ Ἅγιος Σάββας ίδρυσε και άλλας Μονάς εις τήν Παλαιστίνην και άνεδείχθη πνευματικός πατήρ και καθοδηγητής χιλιάδων μοναχῶν εις τήν μοναχικήν ζωήν και προασπιστής τοῦ Ὁρθοδόξου δόγματος τής Δ΄ Οίκουμενικῆς Συνόδου τής Χαλκηδόνας τοῦ ἔτους 451 μετά τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ὡς διασώζει ὁ βιογράφος τῶν Παλαιστινίων Ἀγίων Κύριλλος ὁ Σκυθοπολίτης.

Εις τήν περίδοξον ταύτην Μονήν έωρτάσθη τήν 4^{ην} Δεκεμβρίου ή μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εις τό παρεκκλήσιον αὐτοῦ, έν ᾧ και ὁ τάφος αὐτοῦ, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιερέως τής σειρᾶς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, παραμείναντος εις τήν Λαύραν ἔως και τήν 6^{ην} Δεκεμβρίου, διά τήν έορτήν τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Τό Σάββατον, 5^{ην} Δεκεμβρίου έωρτάσθη ή μνήμη τοῦ Ἀγίου Σάββα εις ὁλονύκτιον άγρυπνίαν, τής ὁποίας προεξῆρξεν ή Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ήμῶν και Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου και τοῦ τοῦ Ἀρχιερέως τής σειρᾶς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών και τῶν βοηθῶν αὐτοῦ δεξιά έλληνιστί και τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου άριστερά άραβιστί και μετεχόντων Ὁρθοδόξων πιστῶν έκ Βηθλεέμ, Χωρίου τῶν Ποιμένων, Μπετζάλλας και τοῦ βορείου Ἰσραήλ, τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τής Ἑλλάδος εις τά Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εις τό Κοινωνικόν τής θείας Λειτουργίας έκήρυξε τόν θεϊον Λόγον ή Α.Θ.Μ. διά τής κάτωθι προσφωνήσεως έλληνιστί:

«Ὁδήγησόν με Κύριε, έν τῇ τρίβῳ τῶν έντολῶν σου, ὅτι αὐτήν ήθέλησα... άπόστρεψον τούς ὀφθαλμούς μου τοῦ μή ιδεῖν ματαιότητα, έν τῇ ὁδῷ σου ζῆσον με», (Ψαλμ. 118, 35-37), άναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Άγαπητοί έν Χριστῷ άδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Εὐφραίνεται σήμερα ή ἔρημος και άγάλλεται ή χώρα τοῦ Ἰορδάνου επί τῇ τελουμένη έορτίῳ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου και Θεοφόρου Πατρός ήμῶν Σάββα τοῦ

ἡγιασμένου, ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Λαύρα, δηλονότι ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ.

Ὁ θεῖος Πατήρ ἡμῶν Σάββας ἐκ μητρικῶν σπαργάνων ὥφθη σκεῦος ἡγιασμένον καί οἶκος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διό καί ἀνεδείχθη ὁσίῳ ἀκρότης καί τῶν Ἀγγέλων ἐφάμιλλος. Ἐπέτυχεν τοῦτο ἀκούων εἰς τόν λόγον τοῦ Δαυΐδ: «Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μή ἰδεῖν ματαιότητα ἐν τῇ ὁδῷ σου ζῆσόν με», (Ψαλμ. 118,37).

Ἑρμηνεύων τοὺς ὡς ἄνω Δαυϊτικούς λόγους, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: «Ματαιότης ἐστίν ἡ περί τὰς θεάς μανία, ἡ περί τῶν μή δεόντων θεωρία καί ἡ κατὰ διάνοιαν δέ ἄτοπος φαντασία, ἣν καί σαφηνίζει ὁ Παῦλος λέγων: «...ἐν ματαιότητι τοῦ νοός αὐτῶν, ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ θεοῦ».

Ὅρα ματαιότητα νοός λεγομένην, ὅτ' ἂν σχῇ τις νοῦν καί τούτου μή χρήσεται πρό τὴν τῶν ἀληθῶν θεωρίαν, ἀλλὰ παρέχει αὐτόν τῷ δεσμεύοντι Σατανᾷ. Τοῦτο τοίνυν εὐχόμενός φησίν: Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μή ἰδεῖν ματαιότητος (Ψαλμ. 118, 37). Καί τοῦτο γάρ χάρις θεοῦ». [Καί ἀπλούστερον: Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μή ἰδεῖν ματαιότητα. Ματαιότης εἶναι ἡ μανία διὰ τὰ θεάματα, ἡ περί τῶν πραγμάτων ἐκείνων τῶν μή ἐχόντων ἀνάγκην θεωρίας, καί ἡ ἀνοίκειος φαντασία τοῦ νοῦ, ὅπως διασαφηνίζει ὁ Παῦλος λέγων: Διὰ τῆς ματαιότητος τοῦ νοῦ των, ἔχουν σκοτισθῇ εἰς τὴν διάνοιαν καί ἔχουν ἀποξενωθῇ ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ θεοῦ (Ἐφ. 4, 17). Ματαιότης τοῦ νοῦ εἶναι νὰ ἔχη τις νοῦν καί νὰ μὴν τὸν χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν θεωρίαν τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων, ἀλλὰ νὰ τὸν παραδίδῃ εἰς τὸν δεσμοφύλακα Σατανᾶν. Ἀπευχόμενος αὐτό λοιπόν λέγει· Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μή ἰδεῖν ματαιότητος, διότι καί αὐτό εἶναι χάρις θεοῦ].

Ὅντως ὁ θεσπέσιος Σάββας ἔτυχε τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ, διότι ὡς λέγει ὁ ὁσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος: «Καί αἱ ἐκ νηπίου παιδεῖται καί ἀνατροφαί καί τὰ ἐπιτηδεύματα συνέρχονται ἢ καί ἀντιπράττουσιν ἡμῖν αὐξήσασι πρὸς τὴν ἀρετὴν καί τὴν μοναδικὴν πολιτείαν». [Καί ἀπλούστερον: Ἀλλὰ καί ἡ παιδαγωγία καί ἡ ἀνατροφή καί αἱ ἀσχολίαι πού εἴχαμε ἀπὸ τὴν νηπιακὴ ἡλικία καί ἐξῆς, παίζουσι τὸν ρόλον τοὺς στὴν ἀρετὴ καί στὴ μοναχικὴ ζωὴ, καί ἀναλόγως ἢ μᾶς βοηθοῦν ἢ μᾶς δυσκολεύουν].

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θεῖος Σάββας παιδιόθεν περιφρονήσας τὰς ματαιότητας τοῦ κόσμου, ἀνεζήτει «τὴν μοναδικὴν πολιτείαν», τούτέστιν τὴν πολιτείαν τῶν μοναχῶν τῆς ἐρήμου, ὡς βεβαιοῖ τοῦτο καί ὁ βιογράφος αὐτοῦ Κύριλλος Σκυθουπολίτης γράφων: «Ὁ Σάββας προωρισμένος ὢν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκ μήτρας καί προεγνωσμένος πρό διαπλάσεως κατὰ τὸν μέγαν προφήτην Ἰερεμίαν (Πρβλ. Ἱερ. 1, 4-5) πάντων ὁμοῦ τῶν τοῦ βίου περιφρονήσας ἐκδέδωκεν ἑαυτὸν μοναστηρίῳ Φλαβιανᾶς μὲν καλουμένῳ, ἔνθα τὴν τῆς μοναχικῆς πολιτείας ἐξεπαιδεύθη ἀκρίβειαν καί ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τό τε ψαλτήριον ἐκμανθάνει καί τὴν λοιπὴν τοῦ κοινοβιακοῦ κανόνος κατάστασιν».

Ὁ πατήρ ἡμῶν Σάββας, τὸν τρόπον καί τὴν ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως μαθητεύσας παρά τοὺς πόδας τῶν μεγάλων τῆς ἐρήμου τῆς Παλαιστίνης ἀσκητῶν, θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου, θεοκτίστου καί Γερασίμου, ἀνεδείχθη καθηγητὴς τῆς ἐρήμου γενόμενος πνευματικὸς φάρος λάμπων ἐν τῷ σκότει. «Ὅτι ὁ θεὸς ἐπέειπεν αὐτόν καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτόν», (Σοφ. Σολομ. 3, 5-6) κατὰ τὸν σοφὸν Σολομώντα.

Τοῦτο ἀκριβῶς μαρτυρεῖ τόσον ἡ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θεολήπτου Σάββα ἰδρυθεῖσα παροῦσα Λαύρα, ὅσον καί τό ἐν αὐτῇ εὕρισκόμενον καί ἀναπαυόμενον ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον ὁλόσωμον λείψανον αὐτοῦ. Πολλῶ δέ μᾶλλον μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ τῶν Ἀγιοσαββιτῶν μοναχῶν παρουσία, τῶν ἀδειαλείπτως προσευχομένων ὑπέρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν καί ὑπέρ πάντων ἡμῶν καί φυλασσόντων ἄσβεστον τό φῶς τῆς παρακαταθήκης τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ὑπό τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου. «Φῶς μέν μοναχοῖς, ἄγγελοι· φῶς δέ πάντων ἀνθρώπων μοναδική πολιτεία». (Φῶς τῶν μοναχῶν εἶναι οἱ ἄγγελοι καί φῶς ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἡ ζωή τῶν μοναχῶν), λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος.

Οἱ θεόπνευστοι οὗτοι λόγοι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀποτελοῦν καί τό περιεχόμενον τῆς παρακαταθήκης τοῦ Πατρός ἡμῶν Σάββα πρὸς ἅπαντας τοὺς μοναχοὺς καί ἰδιαίτερος πρὸς τοὺς ἐν τῇ Λαύρᾳ αὐτοῦ ἐνασκουμένους. Καί τοῦτο διότι αὐτός οὗτος ὁ θεοφόρος Σάββας «Τά τῶν Ἀγγέλων ἔφθασε τάγματα καί τόν βίον αὐτῶν ἀμέμπτως ἐζήλωσε», ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ.

Ἡμεῖς δέ οἱ τιμῶντες τὴν ἱεράν μνήμην τοῦ ἱσαγγέλου Σάββα, τοῦ ἔχοντος παρρησίαν πρὸς Χριστόν τόν θεόν, παρακαλέσωμεν αὐτόν, ἵνα μετὰ τῆς θεοτόκου καί Μητρός τοῦ θεοῦ, μή παύσῃ ἱκετεύων ὑπέρ ἀφέσεως τῶν πταισμάτων ἡμῶν καί ὑπέρ τοῦ ἀξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἐντός τοῦ σπηλαίου τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀνατολῆς τοῦ φωτός τῆς γνώσεως τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Μετά δέ τοῦ ψαλμωδοῦ εἵπωμεν: «ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τά θαυμάσιά σου, Κύριε, καί τὴν ἀλήθειάν σου ἐν ἐκκλησίᾳ ἁγίων», (Ψαλμ. 88,6). Καί ἀναλυτικώτερον: θά σέ δοξολογήσουν οἱ ἐν οὐρανοῖς ἀγγελικαί δυνάμεις Κύριε. Ἀξία θαυμασμοῦ εἶναι ἡ οὐσία καί ἡ ἐνέργεια τοῦ θεοῦ. Ἐν ἐκκλησίᾳ ἁγίων, δηλονότι τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀκαταπαύστως ὑμνούντων ἀγγέλων. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα Χριστοῦγεννα».

Ἄμα τῇ ἀπολύσει τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε τράπεζα.

Εὐχαριστῶν τόν θεόν ὁ Μακαριώτατος διὰ τὴν πνευματικὴν πανδαισίαν τῆς πανηγύρεως, ἀνεχώρησε κατευοδούμενος ὑπό τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων καί διερχόμενος κατὰ τό ἔθος διὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας